pag. 316.

3. Kuhja luomine.

Kõik Vaftfelüna mõisa kaina maa, nimelt „Lake niidu" olliva valla rahwal üten teta. Naa pidiva kõr üten kulgani niitma, viitma, kuiwama, ninu kuhjadi luoma. Neist jaiva ka küll hügla kuhja, millest 30 koormat 35, ja mõneft 37 koormatgi välja tulli. Kui kõiki niu pikaliist ja suure kaina tes mon kõdo pidi jäämä, kui ka kõda pecraft, ninu mitte kuhja luomist ajar fiima er laa, — fis pidi üte kõrd laaft kats nakka nälga laftama — fee om: pidi tuup wiima teiſele teoliſle pendma, ninu 25 kõõsi traksir wasta wõtma, et suure kuhja luomiſt tagaſi olli jäämi.

Kuhja luomine eſi olli waega suur ja waſe töö, eks küll ka kulgani. Nelli ehka wõi inemist olli kuhja pääl, kohe mitmelt puolt ritkuga kaina üler pillati ja wiimate olli ka kee töö lüg waſe ja rõnu. Kõige niidemba rigla kanna jäiva lehtdes, ninu wiimate panti näile kanna pera, wõi nelli jalga pitka alliva, ja selle 24. jola pikkuſe valta otlon pidi kaina üſi taar üler antama, mis, kui nii tugune kuhi luoda olli, olesti kaina kätte endjide kõe, oleni üler paistetes, ja ninep kui Setukeste mõrſjal, faja kõnal rahafar tegi. — Kuhi olli ümbrt mõõta. kui valmis jai, 50, ehk 60 jalga jämme. (Selleſt kuhjaſt wõis küll rana mõistetes ütelda: „Maaind mada, aſe jaiw ajastaja.")

Peter Ilgas.

4. Vandja ja palleja.

Wanaſt talli Kawala mõiſaſt üt waega kui kodoman Vaftfelüna, ker üttegi teoliſt permada er ole jätnu. Sema tike fõda es jäi enne rahulegi, kui õpätt kõlki pidi jaama. Rahwa lõna: „Mõda ajap jumalat pallema", fa fün furnitult töter. Sõgo perſ tawi puhkfiwe ja palfina wõega warſate jumala poole, ninu kui kodman es lõnwa kaftgi hinge rahu, enge pidi pelle töeliku turnimiſuſega, Vaftfelüna mõiſaſt wõlla minema:, Kawala mõiſa kuradi es jõuwa minnes jõhi ema aiga kõlk wõlla aſi, — aga Vaftfelüna mõisa jumala pallep ei annaa mulle mille enamb mahti, fun pikemaldt üte tem gi elada!"

Ja ta läts ka tõeſt inemiſte puhkamiſt, pallemiſt, ninu filma wee valamiſt pedda. —

Jutuſtanu üte perſetaw teoline

Kriſtjaan Ilwes
67 a. 4. Valgſaſk. (Wõnemaa)

XII. Wanad jutud. pag. 317.

1. Pelgämäda pois.

„Ütskõrd olli üte üli julge noormees maapõal elama, ner üttegi kiremaſt ei peliſt midagi es tia. Kui muu inemiſe peliſt ja hirmuſa jutte ainu — naard ta ennegi, feſt tema meeleſt olli fee rummal nõrdus, kui inemine üleüllſe midagi pias pelgama. — Nimme, terwe ja täiwe meelega wõtt ta kindmaste nõus, wõlla minnia, et koftgi pelgu ja hirmu nõta ja tunda faas. Ja täiwe kõige peräkumpi laani ja mõtſu põte, et koftgi midagi kunder ehk nõer, mis tõlle hirmu teer. Eriſt er midagi. Kui ta jo mõſaſt wõlla tulekäil olli puttu tõlle kuol kogemada üt wõidetne maja kurtſik filma, pelle poole ta ilma aja wütmade kaema rutas, mis jaal peräkumpi mõſa kurdſikun kütt nääl olema. Julge jammuga aste ta pelle läneſt ſiſe, kon üte wana kolli pääga meer kendole fõõki keet. Kui fee ſiſe tuleſat noort-neeſt, pöä laaſt jalatallani ſilmitſeun olli — küſſe ta tähelelt: „Noh, noor meer, koher ſa jowwat, midas ſa otſit ſiſt peräkumaſt paigaſt?" „Pelgu ja hirmu!" kõste julge noormees kindmaste, nüüd küſiden, terawaste ranameke otſe wahtiden. Wanameer mõtel nõidſe aigu ja ütel fär: „Jah, nõig, feda faat ja pia nõtte! Tule mino perrä!" Wanameer aste een, noormeer peran, ninu noa lõtſiwa mõtſa pite tükku maad edaſi, kunni jälle üt kurdſik nõtte role tulli, kelle ümbraſen suur hulk kuſje kanne kuſiſel ja kaagutar, wõõreaſt nõten. Wanameer faat nooremeke terwe ja tulli eſiki omma teed.

Kui noormeer üllſinda terwe jäi, tulli orwanaſe suur hulk wõidetſi ranna nadſe, ker nõik, kui mudalaſe, tõlle mann tudewa. Julge noormeer es kiidu ja hirmu feſtgi wõa, enge wõtt oma riſti kaaleſt ninu rajut fellega ütele ja töiſele ranale nadſidajale pääle, ker felſamal filmapilgul, kui hüüdeſe, pöörmo-